

Acord núm. 35/2007, de 21 de desembre, pel qual s'aprova la declaració institucional amb motiu del 75 aniversari de les Normes de Castelló.

L'Acadèmia Valenciana de la Llengua, en commemorar a la ciutat de Castelló de la Plana el setanta-cinqué aniversari de l'acord de les Normes Ortogràfiques del 21 de desembre del 1932, conscient de la importància que el consens social té en tots els processos culturals que impulsen el progrés humà, fa la Declaració següent:

La societat valenciana deu un homenatge de gratitud a les institucions i personalitats que van fer l'esforç d'unir les seues voluntats i sensibilitats a fi d'adoptar un acord transcendental per al valencià.

En el transcurs de les primeres dècades del segle XX, en aquell període fonamental de transició de la tradició a la modernitat en què la cultura castellanenca i la valenciana en general visqueren una edat de plata, els escriptors i periodistes, mestres i editors, científics i erudits, havien expandit l'ús del valencià fins a requerir la formalització de la llengua en termes moderns. Este ambient, així com les exigències de l'educació i la comunicació, van propiciar la necessitat d'un acord en favor de la sistematicitat i la coherència de la llengua formal i escrita.

La consolidació i expansió social de la normativa ortogràfica cal agrair-la, per tant, als gramàtics, ensenyants, escriptors, representants polítics, empresaris i erudits ja traspassats que les van fer possibles. Tots ells van precisar i millorar aquelles bases: preveres com Lluís Fullana Mira, mestres com Carles Salvador Gimeno i Enric Soler i Godes, gramàtics com Lluís Revest Corzo, filòlegs com Josep Giner Marco i Manuel Sanchis Guarner, erudits com Josep Ribelles Comín, Àngel Sánchez Gozalbo, Francesc Esteve Gálvez, i escriptors com Salvador Guinot, Bernat Artola, Josep Pascual Tirado, Francesc Almela i Vives o Enric Valor. Valguen estos noms d'admirables apassionats per la llengua per a representar totes les anònimes voluntats d'alfabetització, estudi i difusió del valencià, durant la República o el franquisme, al si d'associacions culturals i cíviqves, amb iniciatives editorials, periodístiques i radiofòniques, cursos d'ensenyament, representacions teatrals populars, jocs florals i concursos literaris. I cal agrair igualment la fidelitat dels exiliats i dels emigrants valencians arreu del món i del poble valencià en general, que ha transmés la llengua en el nucli familiar en unes dècades en què només el fet de parlar-lo era objecte de no poques discriminacions educatives, legals i socials.

Gràcies a les Normes del 32, territori i llengua van entrar definitivament en el segle XX. El fet de disposar d'una normativa fixada va permetre que la literatura, els estudis científics i erudits, l'educació o el periodisme, deixaren de ser un reducte localista o provincià. La unitat i la qualitat formal de la llengua n'han sigut una conseqüència rellevant en el context d'una nova època. La màxima causa i la màxima conseqüència de les Normes de Castelló són, sens dubte, la unitat ortogràfica de la llengua i la unitat dels valencians per estimar-la i usar-la.

A principis del segle XX el conjunt de la població era majoritàriament monolingüe en valencià, i encara que l'analfabetisme era molt general, la riquesa lèxica de la població era superior a l'actual. En els últims anys la immigració ha transformat la població en una societat multilingüe, per més que en general les llengües de la immigració no ultrapassen l'àmbit restringit de les minories respectives. La situació sociolingüística contemporània és, per tant, cada vegada més complexa. La pràctica totalitat dels immigrants s'assimilen lingüísticament al castellà i, fora de l'àmbit escolar o de les poblacions menudes, desconeixen quasi per complet el valencià. Això, unit a la pervivència de comportaments diglòssics, requereix que els governs competents adopten plans d'actuació i mesures de planificació adequades perquè la recuperació progressiva del valencià abaste tots els

àmbits públics, en un món internacionalitzat i marcat per les transformacions en els camps de la comunicació i dels avanços tecnològics.

En 1932, en adoptar les Normes Ortogràfiques, el valencià va iniciar un camí ple d'esperança forjat sobre la base del consens i la superació dels personalismes estèrils. Amb les Normes, els signants acordaren compartir els mateixos objectius, usant una normativa ortogràfica unitària i impulsant així, en termes de modernitat, l'ús de la llengua d'una manera més efectiva en tots els registres de l'escriptura. Setanta-cinc anys després, l'ús del valencià ha de figurar entre els reptes que planteja el canvi de la societat de l'escriptura a la societat de l'audiovisual, la globalització i el plurilingüisme. En este sentit, el futur del valencià passa necessàriament per l'aprofitament i l'optimització de les noves tecnologies de la informació i de la comunicació, i per facilitar el seu accés sense fronteres dins dels territoris de la llengua compartida, atenent els principis de concòrdia i col·laboració que van caracteritzar el comportament dels nostres predecessors.

Estimar i mantindre's fidel al valencià comporta usar-lo en qualsevol situació, amb consciència i tolerància, i transmetre'l a les generacions futures perquè continue sent un dels signes d'identitat i de vertebració de la nostra societat. Actualitzant-la en cada acte, la llengua, en permanent i constant evolució, és la màxima expressió del pensament, la nostra marca d'identitat, l'instrument de l'educació, la comunicació, i també de la integració.

Justament des de Castelló, l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, com a hereua de l'esperit que va fer possible la firma de les Normes del 32, vol congrega tots els valencians i valencianes perquè, amb motiu del setanta-cinquè aniversari d'aquell acord històric, adopten el compromís d'usar i promoure el valencià, el patrimoni lingüístic col·lectiu que ens caracteritza i ens agermana.

Castelló de la Plana, 21 de desembre del 2007